

ČAJ



Pro chvíle pohody

ČERVENEC 2015

Časopis Autorů Jičínska

ANDĚL BEZ KŘÍDEL

(úryvek)

Stará píseň, deset dní nejistoty a nadějí a pak – litujeme, ale nebyla jste vybrána... A někdy ani to ne, prostě ticho po pěšině... To už důvěrně znala. Vždycky by při této větě nejraději koplá do stolu, ale musela se spokojit s výrazem kamenné tváře, což nebylo zrovna jednoduché, a odkráčet hrdě středem.

Hanka HOSNEDLOVÁ

106

Vážený čtenáři,

když jsme „slavili“ sté číslo ČAJe, posteskl jsem si,
že zapomínám na jihočeské autory.
A skutečně všechny ostatní kraje byly v Čaji zastoupeny,
jen na krásné jižní Čechy jsem dočista zapomněl.
Slíbil jsem, že to napravím, a tak v červencovém čísle tak činím.
Nakonec jsem se koncem června vypravil do Písku, navštívil jsem
České Budějovice a obrazně řečeno z těchto cest „ulovil“
hosta nejpovolanejšího,
předsedkyni Jihočeského klubu Obce spisovatelů
Hanku Hosnedlovou.
Její tvorbu Vám dnes rád představuji.
A slibuji, že to není poslední navštívení tohoto kraje.

Rozhovor je tentokrát významný, neboť jej poskytla
praprapravnučka Jakuba Arbese **Adéla Nikodýmová,**
jedna z organizátorek Slavností Jakuba Arbese
a literární soutěže nesoucí
v záhlaví jméno slavného zakladatele romaneta.
Adéla podědila literární talent a v rozhovoru mimo jiné přiznala, že :
„Psaní, knížky a příběhy jsem zbožňovala odmalička.“
Tvorbu regionálních autorů zastupuje **Ilona Pluhařová** svým
„Receptem,“ jak si „ukuchtit šťastnou dovolenou.“
A já jsem přidal svůj názor na
**„Sborník 1.ročníku literární soutěže pořádané k připomínce
100.výročí úmrtí Jakuba Arbese,“** který vydaly pořadatelky
Slavností Jakuba Arbese Kateřina Fuksová a Adéla Nikodýmová pod
záštitou Občanského sdružení pro záchranu Malostranského hřbitova.
Mimochodem letos v červnu proběhl již druhý ročník.

Tak šťastnou cestu na inspirativních cestách!

Váš Václav

HOST ČAJe:

Hanka Hosnedlová (1947) se narodila v Českých Budějovicích a s výjimkou pětileté novinářské epizody v Plzni zde prožila celý život.



Spisovatelka, novinářka, publicistka, cestovatelka, členka Rady Obce spisovatelů ČR, Syndikátu novinářů ČR a rady JČSN a dalších institucí. Má na kontě zhruba 20 knižních titulů a na daleko větších počtu dalších se podílela, na 200 básní a písničkových textů, tisíce článků, rozhovorů, cestopisných seriálů apod. V současnosti působí rovněž jako předsedkyně Jihočeského klubu Obce spisovatelů.

Novinářka, publicistka, básnířka a prozaička..

S výjimkou pětileté novinářské epizody v Plzni prožila celý život v Českých

Budějovicích. Díky tomu, že se v roce 1968 angažovala proti vstupu spojeneckých vojsk, byla pak nástupem normalizační politiky, kdy mimo jiné odmítla podepsat i Slovo do vlastních řad, vyřazena z novinářské činnosti, ale i z jakékoliv jmenovité kulturní prezentace včetně zaměstnání. Zažila tedy dobu bez místa, později vystřídal různé posty od vykupovačky lahví přes prodavačku, reklamní textařku až po inspektorku v Klenotech.

Hned v roce 1990 se vrátila k novinářině, v níž pokračuje i nyní ve věku, kterému se říká důchodový. Je plodnou autorkou tisíců článků a reportáží, glos a esejů, ale i desítek básní. V době totality a zákazu vlastní prezentace v médiích publikovala v tuzemském samizdatu, zejména trampském. V zaměstnání pak v podstatě anonymně zpracovala stovky reklamních sloganů, textů a scénářů.

Vytvořila také okolo čtyř desítek písničkových textů, moderovala a moderuje pódiové pořady. Průběžně se pak účastnila mnoha celorepublikových

literárních soutěží, odkud si odnesla slušnou řádku ocenění (např. Tachovská rejeta, Mělnický Pegas, Maják, Poezie mezi námi, Vůně života a další).

V polistopadové době připravovala a natáčela několik let pravidelné rozhlasové týdenní pořady o trampingu a příbuzných aktivitách a o hudebním dění na této scéně pod názvem Kotlík romantiky a později Studna romantiky. Prezentuje se na rozhlasových vlnách a malých scénách i v jiných autorských souvislostech. Dva roky redigovala a psala celostátní měsíčník Portýr.

Je členkou Syndikátu novinářů, řadu let pracuje i ve výboru JěSN, Obce spisovatelů ČR a její rady (je předsedkyní jihočeské pobočky, byla také ve výboru Klubu autorů dětské literatury), je členkou kulturních sdružení Hortensia a Avalon, průběžně spolupracuje s několika kulturními agenturami, redakcemi a nakladatelstvími, internetovými servery, v redakcích Puchejře a Music Open apod. Byla a je členkou literárních porot, ve své pracovní náplni má i provádění korektur knih a jiných tiskovin.

Jinak má za uplynulé roky na kontě také více než dvě stovky publikovaných povídek, neméně tolik básní, několik cestopisných seriálů, řadu brožurek jako třeba o festivalu v Horním Jelení či Soutěži o Cenu profesora Antonína Voráčka, na dvě desítky společných povídkových a poetických sborníků a víc než desítku samostatných knižních titulů. Ve výčtu nechybí ani slušná řádka prologů, doslovů, recenzí, anotací a podobných krátkých útvarů ve vztahu k publikovaným knihám jiných autorů, hudebním albům a dalším nahrávkám. Publikovala ve sbornících: Poezie s vůní táboráku, Povídky od táborových ohňů, Sonáta pro klavír a borovici, Čaj s příchutí jehličí a rumu, Potlach, Trapsavec – 25 let, Tulák Welzl očima trampa a další. Zapojila se do všech sborníkových publikací jihočeské Obce spisovatelů (zatím 12 knih – z toho 3 i v němčině, mnohé z nich redigovala - a šest ročníků almanachu Fórum), podílela se svými povídkami a básněmi na poetických sbornících vydávaných Půlnocí a Mělnickým Pegasem (Kopretina, Půlnoc, Křídla, Křídlení, Vánoční poetník, Souznění a další), na povídkových sbornících o jihočeských hospodách (České Budějovice, Český Krumlov, vodácké hospody), Příběhy krumlovské točny, na Jihočeských lidových kalendářích, na CD o povodni a o drogách. Díky spolupráci s nakladatelstvím Balt-East se zapojila svými povídkami i do česko-italského sborníku Dům u moře, v několika sbornících povídkového Posvícení, píše pro ně i hodnocení, recenze a doslovy.

Z doby samizdatu pocházejí její sborníky Akupresura srdce, Ohlédnutí přes rameno, Čaj z jehličí, Ztráta paměti, Posbíráno na smetišti paměti, Duha za rohem, Úlety.

Miluje volnost a přírodu, proto už od dob puberty náleží k trampskému společenství (také v této linii se průběžně a intenzivně autorsky uplatňovala a uplatňuje, publikovala a publikuje v celostátních i regionálních trampských periodikách) – ať už legálních či samizdatů. Jejich vyjmenování by bylo hodně dlouhé.

I nyní píše pro řadu novin, časopisů a magazínů. Dlouhodobě pak v Robinsonu, časopisu pro mládež, a Literárním fóru.

Velice ráda cestuje – stopem, s batohem, pod širákem - doma i v zahraničí. Díky trampským přátelstvím, kterých si velice cení a jimž zůstává věrná, má kontakty po celém světě a svědomitě je udržuje. K jejím láskám patří literatura, ale také divadlo, film, hudba, výtvarné umění...

Má tolerantního a šikovného manžela, dva syny, tři vnoučata a stále slinu na toulání...

Anděl bez křídel

Ten chlap ji skutečně příšerně štvál. Jeho sebejistota a ležérnost ji dráždily tak, že by nejraději vyskočila a polila ho kávou, kterou jí na nerezovém tácku přinesla načesaná sekretářka s vizáží voskové figuríny. Na druhé straně, ač nerada, musela připustit, že ji svým nedefinovatelným způsobem i přitahoval – byl pohledný, dobře oblečený, voněl příjemnou nevтіravou vůní, uměl se vyjadřovat, což ovšem podle ní ještě neznamená, že je také inteligentní... Ale možná ji štvál především fakt, že on tu sedí s nohou přes nohu v dominantní pozici rozhodčího a ona v pokorné roli žadatelky. I když se choval nanejvýš zdvořile a korektně, bylo jí jasné, že si je vědom svého postavení a moci a obojí že si i patřičně vychutnává. Co jsou jí platné dva vysokoškolské tituly, červený diplom a pověst odbornice, když její způsobilost hodnotí tenhle hejsek, který si ji hned po příchodu do kanceláře sjel doslova rentgenovým pohledem od hlavy až k patě? Možná, že nemá ani maturitu...

„Jste vdaná?“ zeptal se ten manekýn za stolem až příliš lhostejným hlasem, aby tak zdůraznil, že bohužel takové otázky patří k proceduře konkurzních pohovorů, ale jeho osobně vůbec nezajímají.

„Ne, nejsem,“ odpověděla důrazněji, než měla původně v úmyslu. V tuhle chvíli by ale ráda odpověděla ano, i když si nebyla tak docela jista proč.

„Plánujete rodinu?“ tahle otázka byla nasnadě, vždyť mateřská dovolená, děti, to je přece pořádná brzda v kariéře a překážka pro perspektivní zaměstnankyni, že? Netušila ovšem, jestli mateřství v kombinaci se svobodnou matkou bude nyní plusem nebo minusem v jeho hodnotících tabulkách.

„Jestli se ptáte na muže, tak manžela nemám. Ale mám dítě, pětiletou dcerku, která chodí do školky,“ podívala se na něj vyzývavě, aby dala najevo, že je na tuto skutečnost pyšná a že ji nepovažuje za nic nepatřičného nebo omezujícího zejména v souvislosti se žádostí o místo.

„Hmmm...“ zdálo se, že hezoun na chvíli vypadl ze své role, ale hned se vzpamatoval: „Ale jste si vědoma, že profese, o kterou se ucházíte, vyžaduje leckdy – v určitých obdobích dost často, vaši účast i mimo pracovní hodiny, o víkendech a podobně?“

„Jistě,“ odušila bohorovně, ačkoliv mohla předpokládat, že s hlídáním Bereniky to nebude zrovna jednoduché. Matka si žila svůj život a třebaže Bereniku zahrnovala spoustou dáreků, úlohu obětavé babičky zrovna příliš nenaplňovala. Většinou neměla čas, aby vnučku pohlídala. Ještě si prostě chtěla užít... Jedině snad Alice, ta věrná duše. Ale bylo by jí zase hloupé oddanost své přítelkyně, která má spoustu starostí se svým prudkým albánským manželem a dvěma stejně divokými dětmi, využívat příliš často. Bude to tedy problém, to bylo jasné, ale ani zanic by to v tuto chvíli nepřipustila. Nakonec vždycky všechno zvládla. Vždycky existuje nějaké řešení.

„Dobře, slečno Fajtová,“ zaklapl desky s důrazem na slůvko slečno a podal jí přes stůl ruku, „dáme vám vědět do deseti dnů.“

Stará píseň, deset dní nejistoty a nadějí a pak – litujeme, ale nebyla jste vybrána... A někdy ani to ne, prostě ticho po pěšině... To už důvěrně znala. Vždycky by při této větě nejraději kopla do stolu, ale musela se spokojit s výrazem kamenné tváře, což nebylo zrovna jednoduché, a odkráčet hrde středem.

Ponižovalo ji to, ale zároveň věděla, že s tím nic nenadělá, že se musí přizpůsobit a přijmout věci takové, jaké jsou. Uráželo ji, že mnohdy o jejím přijetí rozhodovali lidé, kteří jí odborností a schopnostmi a mnohdy ani po lidské stránce nesahali ani po kotníky. Vzpomněla si na růžolícího zpoceného tloušťtíka, který jí celou dobu pohovoru upřeně zíral do výstřihu blůzky a ani jednou se jí nepodíval do očí. Málem vyprskla smíchy, když ve snaze mluvit spisovně několikrát řekl „aby jsme“ nebo „vy by jste“, zásadně a s oblibou používal slůvko „spontálně“ a místo lokalizovat „logalizovat“. Měla tenkrát co dělat, aby se nezhroutila v návalu smíchu na nevkusný rudý koberec a nakonec byla v podstatě ráda, že ji nepřijali – neuměla si představit, že by takový člověk byl jejím nadřízeným a že by jí dával příkazy. Anebo ten čahoun s prožloutlým obličejem ve funebráckém obleku, který v každé větě zdůrazňoval to, že úloha ženy je i v současnosti především v mateřství a manželství. Tak tam by asi také dlouho nevydržela.

Možná, že tenhle dnešní pohovor byl právě onou příslovečnou poslední kapkou do přetékajícího poháru hořkosti, možná byla jen špatná konstelace okolností, ale v každém případě to, co vedlo její kroky, byl vztek, obrovská naměstnaná šedo zelená bublina vzteku, která musela ven... Zavolala Alici, aby vyzvedla Bereniku ze školky a vzala ji k sobě, a sama zamířila do Černé díry.

Byl to lokál sice dost drahý, ale také dost drsný na to, aby právě tady utopila svůj pulzující vztek ve vysoké sklenici s tlustým dnem. Whiska, kterou jí kudrnatá snědá Bony u baru dolévala už s nesouhlasně zdviženým obočím, chutnala zpočátku po marcipánu a později už trochu po mýdle, pořád ale ještě nezkroutil ten její černý štekající vztek utržený ze řetězu konvencí, i když už se jakž takž nechal pohladit po hřbetě.

Měla pocit, že modročerný interiér baru s duhovými opalizujícími koulemi

se kývá v divokém rytmu, do kterého se prostě ne a ne strefit. Štíhlé nohy ve špičatých módních botách jí pluly nad zemí jako dvě třpytivé ryby a ona netušila, zda se na ně může spolehnout, kdyby seskočila ze záchranného pásu vysoké barové židle. Zrovna si pohledem měřila vzdálenost ke dveřím dámské toalety, která jí navzdory těm pár metřům po modrém koberci připadala vzdálená jako severní pól, když vtom ho uviděla.

I když se jí dařilo zaostřit jen velice stěží, byla si naprosto jista – je to on, ten týpek z dnešního odpoledne. Jako kdyby ji polila studená sprcha – ta pracně získávaná povznesená nálada byla tatam a rázem skoro vystřízlivěla. Uhladila si sukni na bocích, srovnala nohy na trnož sesle a ledabyly se opřela o barový pult. Vypadalo to, že čeká na někoho, na kom jí zase až tak moc nezáleží.

Manekýn v obleku se zběžně rozhlédl a jeho pohled opisující půlkruh se najednou zasekl na její židličce. Lehounce kývl hlavou a pomalu se vydal k ní: „Dobry večer, mohu se připojit? Ale klidně mi řekněte, pokud bych vám překážel, já to přijmu...“ Tedy, umí v tom chodit, ale ona také není žádný jelimánek – velkoryse pokynula rukou a se zaujetím se obrátila ke své skleničce, jako kdyby na jejím dně pokračovala ve čtení napínavého románu.

Objednal si suché martini s olivou a zdálo se, že ho její rádoby lhostejná póza nijak z míry nevyvádí. „Tedy,“ lehce si odkašlal, „musím přiznat, že tady bych vás nečekal.“

„Já vás také ne,“ odsekla ostře. Copak ji ten hezoun bude kádrovat i mimo firmu?

Nezdálo se, že by ho to odradilo. Dokonce byl ochotný se omluvit: „Já to nemyslel špatně, promiňte, jestli jsem se vás dotkl. Je to samozřejmě naprosto jen a jen vaše věc.“

„Takže jinak řečeno mě vlastně odsuzujete, že si sedím v baru, místo abych třeba žehlila ložní prádlo nebo hrála s dcerkou paci paci pacičky...“ málem se jí zašmodrchal jazyk. Kývla na Bony a poručila si kávu. Ten frajer ji nesmí dostat na lopatky, musí to zvládnout i tady. Bez ztráty květinky...

„To rozhodně ne. Jste moderní, emancipovaná žena...“ chvíli se po té ošoupané frázi odmlčel a pak jaksi nelogicky dodal: „Vážně se jmenujete Agáta?“

Nevěřicně se na něho ohlédla a udusila smích v šálku s kávou: „To jméno mi dala matka a já se včas nestačila ohradit. Myslela si, že mnou od A začíná nová generační linie vzdělaných soběstačných a úspěšných žen rodu Fajtů. Proto se také moje dcera jmenuje Berenika od B. Ovšem ještě jsme se nerozhodly, jestli se její dcera bude jmenovat Cyntie nebo Cecilka...“ lehký sarkasmus v hlase byl sice nepřehlédnutelný, ale samotnou ji zaskočilo, že se tak rozjela. Proč mu to, sakra, vlastně povídám? Co je mu do toho?

Naklonil se zájmem hlavu ke straně a usmál se – docela mile... „Víte, ani já to nemám lehké – jmenuju se Jeroným. To byl zase nápad mého otce,

považoval to za dobrý vtíp, že se jeho syn jmenuje Jeroným Jeroným. Mně to ovšem za ty roky trablů vůbec vtípné nepřipadá, ale stejně jako vy jsem se včas nedokázal vzepřít...“

Zasmála se - zvonivě a uvolněně, bez špetky ironie. „Tak to jsme skoro na jedné lodi, kapitáne!“ a pozvedla sklenku k přípitku.

Večer najednou dostal úplně jinou barvu a chuť. Odvíjel z cívky hovoru a mezi ty dvě barové židličky se pomalu plížilo porozumění a jako lísající se kotě také pomalu, ale nezadržitelně i narůstající náklonnost. Bony už měla obočí zdvižené takřka ke kudrnaté ofině a při každé další objednávce jen starostlivě vraštila čelo...

-0-0-0-

Probudilo ji sucho v ústech a brnění hlavy. Otočila se na bok, aby uviděla na budíka a strnula. Vedle ní na polštáři ležela černá mužská hlava a tichounce oddechovala. Proboha! – zalistovala ve své paměti a polilo ji horko, když si vybavila závěr včerejšího večera. Instinktivně si přitáhla deku pod bradu a bezradně zírala na křivku těla svého partnera pod vedlejší příkrývkou. Zatrnulo jí tak, že to cítila až v palcích nohou.

Co teď? Dělat, že tohle všechno nic neznamená, že to byla jen bezvýznamná maličkost? Potom by si ovšem mohl myslet, že jsou takové záležitosti pro ni docela běžnou věcí. A to by velice nerada. Nebo přiznat svou zmatenost z nynější situace a svou bezradnost vyplakat do polštáře? Vždyť, proboha, by ji mohl i podezřívát, že se s ním vyspala jen proto, aby dostala to místo v agentuře... To by bylo asi to nejhorší, co by ji v téhle souvislosti mohlo potkat!

Ještě chvíli horečně přemýšlela o různých variantách řešení a ani si neuvědomovala, že pravidelné oddechování vedle ní utichlo a pokrývka se zavlnila. Ale ani on neměl moc chuti přijmout ranní realitu – zůstal bez hnutí ležet a zíral tiše do stropu.

Panebože, tohle se nemělo stát! Vždyť měl v úmyslu ji doporučit pro přijetí a ona si teď bude myslet, že jí to místo dává proto, že se s ním vyspala. Sice nic příliš nenormálního, ale dost přízemní a ubohé. A on tedy rozhodně nechce, aby si něco takového o něm představovala! Pravda ovšem je, že se mu líbí, dokonce moc líbí a že ho od samého počátku přitahuje tou svou hrdostí a jakýmsi nedefinovatelným vnitřním vzdorem. Chtěl by ji denně vídat, mluvit s ní, cítit její přítomnost, postupně rozbíjet ty ledové kry okolo ní - ale tímhle si zřejmě zavřel dveře k naplnění takového přání. Zbývá jediné – to místo jí prostě nedat!

S odhodláním k ní otočil hlavu a nadechl se: „Dobré ráno!“

„Není dobré a ty to moc dobře víš. Ještě než vstaneš, oblékneš se a odejdeš, chci ti říct jedno: to místo u vás nechci! Nechci – slyšíš mě?“

„Slyším. Právě jsem přemýšlel, jak ti to říct, že za těchhle okolností tě

prostě do firmy přijmout nemůžu, i když je mi to opravdu moc líto. No, ulehčila jsi mi to,“ zavrtal pohled do pokrývky před sebou.

„Jistě, to je samozřejmé, byl to všechno velký omyl. Tak sbohem,“ otočila se k němu demonstrativně zády a přitáhla deku přes hlavu na znamení, že rozhovor skončil. Odcházel beze slova a bez rozloučení. Teprve, když klaply vchodové dveře, se bezmocí rozplakala. Cítila se prázdná a vyhaslá. Ztratila dvě šance najednou – dobré místo a chlapa, se kterým jí po letech bylo zase jednou dobře a který se jí, ať už si to dokázala, nebo nedokázala přiznat, líbil.

-0-0-0-

Na jednání, na které jí vyslalo představenstvo firmy, u níž nastoupila jako technická ředitelka před pár týdny, by nejraději nešla. Od rána jí bylo špatně a už jen při představě obvyklé směsice pánských kolínských a dámských parfémů mísící se tradičně s vůní kávy jí žaludek vylétl do krku jako jojo. Musím to vydržet a hned zítra ráno zajdu do ordinace k Alžbětě, ona už mi něco předepíše.

Ale Alžběta nepředepsala: „To tě, holka nešťastná, ve tvých letech nenapadlo, že jsi těhotná? Ty ranní nevolnosti, přecitlivělost, zduřelá prsa a vůbec. Vždyť to nezažíváš poprvé...“ Podlomily se jí nohy a na Alžbětino vyšetřovací lůžko se svezla jako pytel brambor. Bože můj – těhotná! Ve spáncích jí zatepaly tisíce jehliček a zatočila se jí hlava...

„Tu máš, napij se vody. To tě to tedy vzalo. Fakticky jsi na tu eventualitu ani nepomyslela? A kdo je vlastně oním šťastným tatínkem, ty tajnosnubná květino?“ Alžběta byla jako vždycky racionální, střízlivá a nad věcí, ale zároveň i záchranná brzda v nepřehledných zatáčkách. Teď ale musí tu správnou zatáčku vybrat ona, Alžběta je jen spolujezdec, který může nanejvýš poradit, ale točit volantem musí sama.

Ačkoliv na tu noc s Jeronýmem nedokázala zapomenout, skutečně jí těhotenství jako možnost jejich zdravotních problémů vůbec nepřišlo na mysl. Vlastně si podvědomě zakazovala myslet na onu událost jako na sex a možnost eventuálního početí, lépe se jí pak snášely vzpomínky, které se vracely a které si ona postupně formovala podle svých mantinelů. Možná, že k tomu přispěla i nová práce, nový režim, nové starosti...

Teď jí Alžběta seškrábla zasychající strup na ráně a znovu připomněla syrovost neúprosné reality. Nezaplátila snad už dost za tu jednu jedinou noc? Teď ještě ke všemu tohle! Znovu dilema, znovu muka volby! Nemají to ty, o nichž rozhoduje jejich muž nebo okolí, přece jenom jednodušší?

Takže má teď dvě možnosti – dítě si nechat, anebo zažádat o přerušení těhotenství. Jednoznačné a jasné. V prvním případě konec s prací, sbohem kariérou, ale vítejte existenční starosti svobodné matky se dvěma dětmi, ve druhém případě jen malý časový výpadek a další pokračování v nastoupené cestě. Nemusela vůbec přemýšlet, která miska faktů převažuje. Ani jednou ji však nenapadlo prodiskutovat nastalou situaci s jejím původcem. Vlastně mu

nepřipisovala ani vinu. Byla zvyklá řešit a zvládat své věci sama – rub a líc ženské emancipace, kterou jí matka vštěpovala zároveň s prvními dětskými slůvky.

„Ty to nebudeš mít s muži nikdy lehké,“ řekla jí kdysi nad skleničkou vína Alice, když tlachaly o všem možném. „Jsi moc chytrá a vzdělaná, a to chlapi nemají rádi. Oni musí vládnout, ochraňovat a radit – musí cítit, že je potřebuješ a že jsou nad námi. A to ty chlapovi, nezlob se na mne, fakt pocítit nedáváš. Myslím, že jen hodně, hodně těžko budeš hledat partnera na delší etapu.“ Bohužel měla pravdu...

-0-0-0-

Nebe bylo zachmuřené, setmělé a šedé mraky těhotné deštěm plouhaly svá břicha o věže kostelů, když opouštěla bránu nemocnice. Původně měla odtud odcházet osvobozená a volná, ale ten pocit se stále jaksi nedostavoval. Naopak přibýlo další, mnohem těžší závaží. Jako by se ta prázdnota z jejího břicha společně s vtíravým pachem desinfekce přestěhovala někam výš – do srdce, do mozku, v podobě svíravého, neodbytného a vše pohlcujícího strachu.

„To nic, to zvládneme,“ chlácholila ji Alžběta, když se celá nesvá vytrasila s novinkou, že bohužel při zákroku Agátě „něco našli“. A neztrácela před ní optimismus, ani když výsledky z histologie potvrdily ty nejčernější obavy. „Hele, zvládly to spousty jiných, zmáčneš to taky. Máš k dobru velký bonus, že to u tebe zjistili našťestí včas. Chce to odvalu, ale ty jsi přece vždycky byla bojovnice, tak jdeme do toho, nás to přece nepoloží.“

I přes to Alžbětino my a její vehementní přesvědčování ten moloch strachu v ní byl k nezkracení. Jak ráda by teď měla nějakou zeď k opření, nějaké rameno k vyplakání, nějakou náruč k bezpečnému přitulení. Snad poprvé v životě zalitovala, že nevěří v Boha. Víra, to by bylo spolehlivé útočiště, ale ani to jí nebylo dopřáno. Oč by jí teď bylo snáz. Nemá chlapa, nemá Boha, má jen strach, obrovský a stále bobtnající strach... Musí tedy najít jinou motivaci, jinou účinnou zbraň proti té hnusné nemoci. K čertu s tím přetěžkým závažím emancipace...

-0-0-0-

„Mami, maminečko,“ vrhla se k ní Berenika, když otevřela dveře do Alicina bytu. „To je fajň, že jsme zase spolu, vid’?“ „Ano, spolu – ale jak dlouho. Co když to nezvládne a ten, koho budou odpočítávat na podlaze ringu, bude ona a ne ta zákeřná choroba? Co bude s Berenikou? Ve druhém sledu by měl nyní nastoupit do přední linie otec. Jenomže Bereničin biologický otec bádá teď někde ve vzdálené Amazonii a vlastně ani netuší, že má dceru. Ostatně, pokud by nebyla právě broukem nějaké vzácné čeledi, asi by ho ani příliš nezajímala.“

„Mami, proč my taky nemáme tatínka?“ jako by Berenika četla její myšlenky. „Markéta má dokonce dva, co myslíš, nemohla by nám jednoho

půjčit? Anebo si pořídíme nějakého úplně nového samy, vid’?“ dívka důvěřivě tiskla Agátinu dlaň a té se zase chtělo plakat. Vzlykat na plné kolo, vyplakat se ze všech těch pochybností, černých myšlenek a strachu a nevšimat si toho, že kolem chodí lidé. Ani nevíš, holka, jak moc by se nám teď nějaký dobrý tatínek hodil! Jenomže – není...

Právě v okamžiku, kdy zvedla pohled k přechodu přes ulici, ho koutkem oka zahlédla. Šel proti ní s tou voskovou figurínou z kanceláře a nevěřicně na ně zíral. Nebo spíše – na ni! Změnila se – chemoterapie dá člověku zabrat. Popelavá pleť, propadlé tváře, černé kruhy pod očima, polehlé vlasy bez lesku... Vůbec nebyla ráda, že ji vidí v tomhle stavu. A bylo evidentní, že ani jemu není tohle nenadálé setkání příjemné. Nezpomalil, nezastavil se, jen neznatelně kývl bradou a bezhlesně pootevřel ústa. Otočila hlavu, stiskla bledé rty a přidala do kroku. Právě ji míjel její záchraný člun a ona se nedokázala vyhoupnout na jeho palubu. Tak zase sama na rozbouřeném moři...

„Mami, au, ty mi mačkáš ruku,“ probudil ji k vědomí Bereničín hlas.

Ne, není sama, jasně, má přece Bereniku. To byla její motivace, její zbraň – její povinnost zůstat. A bojovat! Je mnohem bohatší než ten panák, kterému před chvílí tak záviděla. Nikdy si příliš nepotrpěla na sentiment a dojetí, ale teď se jí slzy samy tlačily do očí a ona se jim už nebránila.

„Mami, proč brečíš? Vždyť jsem hodná. Pojď se podívat, támhle do výlohy,“ nechala se od Bereniky táhnout k obchodu.

To je ale krásný anděl, vid’?“ Skrže slzavou clonu toho moc neviděla, ale přikývla.

„Je jako ty, ty jsi taky anděl...“ Berenika se k ní přitulila, jako by chtěla srůst s jejím bokem.

„Jo anděl, ale bez křídel,“ vzlykla do kapesníku. „I ta mi spálili.“

„To nevádí, maminko, vždyť přece můj anděl umí létat i bez křídel...“

Dozadu se neohlížej

Hned, jak se jeho bota dotkla ohlazených žulových kostek oválné návsi, přepadl ho zase ten neodbytný, vtíravý a ne právě příjemný pocit. Ta směsice očekávání, nedefinovatelné výzvy a všudypřítomného příkrčeného strachu. „Neměl jsem sem jezdit...“ ta slova se mu jako omlétá písnička vracela stále na mysl. Ještě sice mohl vklouznout zpátky na měkké sedadlo, zabouchnout za sebou dveře klimatizovaného vozu a zmizet alejí vzrostlých štíhlých topolů, které kdysi jako kluk pomáhal sázet. Ještě mohl utéct a vyhnout se oné nesporně bolestivé konfrontaci s minulostí, která ho neodvratně čekala, pokud se rozhodne jinak. Ale věděl, že před sebou samým neuteče, ať si namlouvá co chce. Odkládal to už dost dlouho, dost dlouho hledal výmluvy a argumenty, teď ale zřejmě přišel čas...

Rozhlížel se plaše liduprázdnou návsi. Oproti jeho vzpomínkám, zataveným v době rychle vzplanutých a vzápětí krutě pokosených nadějí, se mu zdála podstatně menší. I ty domy po obvodu rynku jsou nějak jiné. Všechny zdobí antény a talíře satelitů, bytelná vrata garáží a nablýskaná auta před vchody. Jako by ten idylický obrázek v jeho mysli někdo narychlo a ne zrovna citlivě překreslil. Tomšů chaloupka proti rybníku má najednou o patro víc, podlouhlé stavení statku Rybových shodilo hřebenovou střechu a nahradilo ji velkou terasou se spoustou květinových truhlíků, u Dymáků na sadě probleskuje průhledy v umělecky vyvedeném tepaném plotě modrá hladina bazény a na hasičárně visí světelná tabule Night club. Mimoděk se ohlédl přes rameno – je vůbec ve vsi, kde se narodil a kde prožil první roky svého života?

A co bys chtěl? – ozval se v něm střízlivý hlas realisty. Aby tu všechno zůstalo přesně tak, jako když jsi před více než čtyřiceti lety odcházel? Aby se tu plahočil starý Tomša s nůží trávy pro králíky, kterou byl nasekat za vsí u lesa? Aby v okně oprýskané chalupy byla vyložená boubelatá Dymáková s papírovými natáčkami ve vlasech a vyměňovala si důvěrné drby s vychrtlou Tučkovou, která si v ošuntělé tašce s provazovými uchy nese vajíčka a tvaroh od Rybových? Aby se po návsi kolébaly kejhající husy a chrchlal amplion místního rozhlasu, zvučí na sobotní brigádu na stavbu prodejny v akci zet? Aby v parčíku u pomníčku padlých z první světové války běhali kluci v bachratých teplácích u kotníků na gumu a holky pištěly nadšením, že je tahají za culíky? Všude se všechno mění, tak proč by se měl čas zastavit právě tady?

Jestlipak ještě funguje hospoda U Beránků? A obecní knihovna, kam jsi si chodíval pro svou porci vzdálených dobrodružství? Ještě věnoval nostalgický pohled bývalé hasičárně, kde jako kluk trávil spoustu času, aby o pouti a jiných slavnostech mohl navléknout hadrovitou, tmavě modrou uniformu s koženým opaskem a předvádět se před hihňajícími se holkami v ručně háčkových halenkách a úzkých kostkatých sukních. Bože, jak jasné a přímočaré tehdy všechno bylo... Navzdory notorickému práškači Kurfovi, který každé pondělí odvážel do města štůsek linkovaných papírů ze školní písanky, popsaný nedělními hospodskými žvásty popíjejících chlapů. Navzdory zatrpklé Tučkové, která kritizovala všechno, na co jen koutkem oka pohlédla – délku sukní u holek, cukrovou vodou natrčeného ježka na hlavě kluků, nové záclony v oknech národního výboru i sobotní promítání vypůjčených filmů v sále U Beránků. A navzdory předsedovi družstva, který sice o zemědělství nevěděl skoro nic, ale uměl moc hezky řečnit na schůzích, kde se při tlačence s cibulí a napěněném püllitru dožadoval většího politického nasazení a větší obětavosti družstevníků.

Všem bylo jasné, že z Kurfa mají srandu i ve městě, kam se pravidelně vypravoval se svými písemnými udáními, plnými pravopisných chyb, že Tučková sočí na celý svět, protože jí kdysi zdrhl ženich i s veškerými úsporami těsně před svatbou, a že předseda je sice vůl, ale jinak neškodný...

Přesto ale i tahle ves měla řadu svých malých tajemství a skrytá, tíživá dramata...

Vzpomínal na černovlasou, urostlou Jolanu se sošnými boky, jak se jednoho dne objevila ve vsi a nastěhovala se do chalupy k ovdovělému, dvakrát tak starému Koubkovi. Jak ta dokázala při tancovačce roztočit čardáš a blýskat očima po chlapech. Jak se do ní nejbližší kamarád Jindra bláznivě zamiloval a společně ji špehovali na hrázi mezi vrbičkami. A jak se potom Jindra chtěl utopit, když zjistil, že Jolana svou sexuální přízní plýtvá, kde se jen dá... Naštěstí ho tenkrát z rybníka za vsí vytáhl traktorista Zoltán, se kterým pak Jolana utekla bůhví kam.

Vzpomínal na ambiciózního Dušana, který se chtěl stát hercem, a tak alespoň recitoval budovatelské básničky a ruské poety při školních besídkách, občanských schůzích nebo akcích družstva. Doma ho za to řezali, protože byl z rodiny, která tvrději odmítala vstoupit do družstva. Raději se pachtila na nudlovitých políčkách za lesem, kam je vykazalo družstvo, když jim předtím zabralo úrodnou půdu u řeky, kterou pak často nechávalo ladem, protože ji nestíhalo obdělávat.

Vzpomínal na hubatou, nakrátko ostříhanou Boží, která jezdila na motorce a hrála dívčí kopanou, jak ji máma vyhodila z domu, protože přišla do jiného stavu a nechtěla prozradit otce. Na malého drobného Pištu, který uměl báječně napodobovat ptáky a zvířata, ale nedokázal spočítat ani jednoduché zlomky. Na zavalitého Běďu, který byl posedlý indiány a „mayovkami“ a sbíral všechno, co se jen trochu dotýkalo jeho indiánských idolů. Ve staré stodole měl zbudovaný indiánský koutek, kam zval kluky na tajná posezení, při nichž vyzkoušeli svou první dýmku míru, první cigaretu a také se tady prvně opili. Ještě dneska cítí v ústech tu zvláštní chuť maďarské meruňkovice, kterou přinesl uhrovatý vzteklý Ernest, co platil za největšího vejtahu ve třídě.

Vzpomínal na výpravy do Uhrovic sadu na meruňky a na družstevní třešně v aleji, na popelem chutnající horké brambory pečené na poli, na to, jak zapřáhli Bouškovic kozla do dětského kočárku, ve kterém vozili Jindrova mladšího bráchu, až ho vyklopili do močůvky za kravinem. Na nové kolo značky Pionýr, na kterém vozíval Jindru i ostatní kluky na zadním blatníku, protože kolo nemělo nosič. Na to, jak zkoumali ženskou výbavu Pištovy sestry a ukradli jí podprsenku, se kterou si pak nevěděli rady, a tak ji vyvěsili na nástěnku u hřiště, kde hrávali fotbal a v létě pak až do večerní tmy nekonečně volejbalové mače s holkami a kluky luňáků. Na jejich stále znovu a znovu budované bunkry z větví a dehtového papíru v lesíku za kostelem, na tajnou skrýš ve hřbitovní zídce, kam si s Jindrou schovávali své klukovské poklady a vzkazy.

Vzpomínal na laskavého starého faráře, kterému otékaly nohy tak, že sotva chodil, a přesto každou neděli sloužil mši v kostelíku na kopečku nad návší. Na skromné faře u kostela, sousedící se hřbitovem obehnaným nízkou

bílou zídkou, přijímal návštěvy horlivých modlílek, které mu nosily vajíčka a čerstvě upečené buchty a chrlily stížnosti na neznažobu předsedu, na nevychovanou mládež a neřestné ženské, které klidně chodí v plavkách i po návsi. Chodily ale k němu i jiné ženské, když si nevěděly rady s mužskými, chlapi, když vyvedli něco, co nedokázali vyřešit v hospodě, a chodili za ním i kluci, kteří se právě prali se svým pozvolným vstupováním do světa dospělých. Chodívali tam nejen proto, že mu ministrovali, což hodilo sem tam i nějakou tu korunu, hlavně o pohřbech a křtinách, ale i proto, že s ním mohli mluvit o věcech, o kterých se rodiče odmítali s nimi bavit. Ministroval tenkrát s Jindrou, Bédou a Pištou i tu poslední neděli, než se to stalo... Neměl tehdy ani tušení, že to je naposledy, co vidí velebného pána i kluky...

A vzpomínal, ačkoliv se snažil tu vzpomínku vši silou zaplašit, i na blondatou šedookou Anušku, kterou miloval celou svou rozbouřenou třináctiletou duší a pro kterou byl ochotný i zřici se svého výsadního postavení v partě. Na prázdninovou lásku Anušku, která si česala své dlouhé světlé vlasy do vysoko zdviženého ohonu, nosila sněhobílé podkolenky a kopretinové dvoudílné plavky, pod jejichž tenkou látkou se rýsovaly pučící kopečky probouzejícího se ženství. Na Anušku, která v okně pronajatého letního bytu pouštěla magnetofonové pásky s písničkami Suchého a Šlitra, ale i Paula Anky a Chucka Berryho, Simona a Garfunkela, aby to slyšeli i kluci a holky v parčíku na návsi, třebaže to jejího tátu, předního stranického funkcionáře na kraji, rozpalovalo dobřela. Na Anušku, která se s ním ochotně líbala u křížku za vsí překotnými horkými polibky, krátkými a tvrdými jako pecky meruněk, které jí nosil za košilí. Kdepak je jí asi konec...

Myslel si tenkrát, že ještě nikdy nikdo nic takového nemohl zažít, že ten pocit, při němž zároveň lítal v oblacích a zároveň se mu něco bolestivě zakusovalo do zmatené duše, právě objevil on... Byl by za Anušku dýchal... Nosil jí své oblíbené knížky, kupoval pro ni drobné dárky, když přijela pojízdná prodejna, vyřezal jí z třešňového dřeva žabku, dokonce si obarvil ponožky narůžovo, když prohlásila, že se jí líbí Elvis Presley, který nosí růžové ponožky... Byl by pro ni udělal cokoli na světě, snad i vraždil... A byl jen jediný člověk ve vsi, kdo tohle všechno o něm a o Anušce věděl – Jindra! Ten s ním proplouval jako konzultant všemi fázemi vztahu, rozbouřeného nejistotami i nadějemi, probíral s ním strategii Anuščina dobývání, výběr vhodných dáreků i stupňování Anuščiných projevů přízně... Byl prostě jeho obětavým zpovědníkem i rádcem, i když bez valných osobních zkušeností, pomíneme-li nepodařenou sebevraždu z nešťastné lásky... A on mu věřil snad víc než své rodině.

A pak – pak je uviděl! Anušku a Jindru! Bylo to po nedělní mši - stáli u hřbitovní zdi, před jejich klukovskou skrýší, hlavy těsně u sebe, něco si spiklenecky šeptali a Anuška Jindrovi podávala malý bílý obdélníček. Ještě teď ho píchlo u srdce, když si tu polozapomenutou zraňující scénku vybavil...

Zhroutil se mu tenkrát celý svět. V první chvíli pomýšlel na pomstu – strašlivou pomstu tomu zrádci Jindrovi i nevěrnici Anušce. Nenapadlo ho ale nic dost odpovídajícího bolesti, kterou mu způsobili. Dokonce mu blesklo hlavou, že by je mohl i zabít – detaily, jak to provést, se ale už nezabýval. Možná by je mohl zesměšnit tak, že by se jim všichni vysmívali po celý zbytek života... Hlava mu třeštila vířícími myšlenkami a srdce mu mohlo vyskočit z těla, byl bezradný a zničený a nevěděl, co by vlastně měl udělat... Ale všechno okolo šlo tak, jako dřív, nezbořila se vesnice, ani se nepropadly okolní šumavské kopce. Byl se svým dvojnásobným zklamáním sám a sám s bolavou zkormoucenou dušičkou také vesnici o dva dny později opouštěl. Jako by ten odchod osud načasoval právě na tuhle, pro něho zlomovou chvíli...

Odjel tehdy s mámou na korbě nákladáku, plného jejich věcí, a s nikým se nerozloučil. Dokonce ani se starým farářem ne – nechtěl, aby se ho vyptával a rozebíral jeho čerstvou ránu, a on by to určitě udělal, protože by na něm poznal, že se mu něco zásadního stalo. Vždycky to poznal, byl jako rentgen na lidské trápení... Nerozloučil se ani s Jindrou a obloukem se vyhnul i chalupě, kde trávila prázdniny Anuška. Dokonce se nechal zapřít, když Jindra hvízdal před oknem a Anuška netrpělivě přešlapovala za rohem... Nechtěl nic slyšet, tím méně jejich vysvětlování a ospravedlňování... Trpěl tise a statečně a s tím pocitem nebetyčné křivdy opustil i krajinu svého dětství...

Netušil, že za kvapným stěhováním do Prahy tkví zatčení jeho otce. Teprve mnohem později se dozvěděl, že tátu kdosi ve vsi udal za protikomunistické pobuřování a občasně aktuální stati ve vysílání Svobodné Evropy. Dokonce se mu snažili přišít tehdy i špionáž, ale nepodařilo se ani přes velkou snahu soudu dokázat, pro koho měl špionáž vlastně provádět... Ještě než odešli za hranice, kam byli po propuštění těžce nemocného otce z jáchymovských dolů vyhoštěni, zkoušela matka zjistit, kdo se tak podepsal na osudu jejich rodiny. Zjistili jedině – Kurf to nebyl, obvinění přišlo z daleko vyšších míst. Do Kanady pak už odjízďeli s mámou sami, tátovo podlomené zdraví nevydrželo ten předem prohraný boj s demagogickým pseudosocialistickým molochem.

Nová země, nový styl života, nové nároky ho pak stačily zaměstnat natolik, že kousek po kousku opouštěl slzavou zahrádku svých vzpomínek a pozvolna vrůstal do nového prostředí. Neúprosný čas plynul a pokrýval starou bolest hojivými plásty roků, až se pomalu začala ztrácet a připomínala ji jen scvrklá jizva někde hluboko uvnitř. Vystudoval, stal se úspěšným architektem, střídal krásné milenky s výstředními intelektuálkami, ale nikdy se neoženil. Měl sice několik vztahů, které přímo volaly po tomto vyvrcholení, ale vždycky se z toho nějakým černým zázrakem vyvlékl, ani sám nevěděl proč...

Příhoda u hřbitovní zdi sice pro něho přeřala všechny ty kořeny a vlásečnice, jimiž byl spojen s tímhle kouskem země, a podvědomě odmítal i všechny novinky, které matce ze staré vlasti psaly její sestřenice. Nikdy se v

nich ale nemluvalo ani o Jindrovi, ani o Anušce a on se prostě nedokázal na ně zeptat. Sám sobě nalhával, že o nich nechce nic vědět – bylo to tak jednodušší. A pomalu, ale systematicky zahrabával tu vzpomínku do nejspodnějšího šuplíčku paměti...

Proč tedy přijel právě na tohle setkání rodáků? Co ho k tomu po dlouhých čtyřiceti letech donutilo? Byl to rozchod s Murriel? Byla to matčina vyprávění o posametových návštěvách ve staré domovině? Byla to vlastní zvědavost, kterou konečně pustil ze řetězu, anebo snaha udělat jednou pro vždy už za vším tečku?

Loudavým krokem se vydal do kopečka a rovnou, aniž si to uvědomil, zamířil k bílé kulise hřbitovní zdi. Zvolna a trochu nejistě kráčel vysokou travou kolem ní a prsty se dotýkal jejího hrubého povrchu. Jako kdysi... Najednou se zarazil, prsty narazily na jakousi nenápadnou propadlinu se sotva patrnou rýžkou. Jasně, to je to místo, tady bývala tenkrát jejich skrýš! Trochu polekaně, trochu zmateně se rozhlédl a pak vyndal z kapsy malý stříbrný nožik. Pokusil se objet jeho ostřím linii rýhy. Odfoukl vydrolené částičky a znovu zabořil ostří do drážky. Po chvíli úsilí cítil, jak se kámen mírně zakolébal, netrvalo dlouho a dokázal jím pohnout a po další chvíli jej už zcela hladce uvolnil. Opatrně jej odložil vedle na zídku a rukou zatápal v odhaleném otvoru. Prsty se dotkly něčeho hladkého, kovového... Netrpělivě sešel předmět v dlaně a vytáhl jej na světlo. Omšelá žlutočerná plechová krabička od čaje. Jasně – do takové si dávali s Jindrou vzkazy, sem ukrývali své klukovské poklady.

Mírně zrezivělé víčko odskočilo na první pokus a jeho pohled odhalil na dně krabičky pouze zažloutlý lístek papíru. Zklamaně a jen jaksi mimoděk rozbil papírový obdélníček s několika řádky napsanými dětskou rukou: „Můj táta udal tvojeho, slyšela jsem ho včera, když to říkal tetě. Nesmím se s tebou už setkávat. Utečte, prosím tě... Miluju tě navždycky - Anuška“. Zatrnulo mu u srdce a málem se mu podlomily nohy. Jako by minulost ožila a znovu mu zatnula do duše ty své špinavé zraňující pařáty. Tak takhle to tehdy bylo! A Anuška ho nezdala – milovala ho natolik, že byla ochotná zradit i svého tátu, svou rodinu, aby mu pomohla. Ani Jindra ho nezdal, i on byl odhodlaný stát v té těžké a nebezpečné chvíli při něm. Ten, kdo zradil, byl vlastně on sám – nebyl dost silný ve své víře, nevěřil na lásku, nevěřil na kamarádství...

Aniž si to uvědomil, jako ve snu vykročil ke kostelu, jehož dveře byly dokořán, ale uvnitř ani živáčka... Automaticky sáhl třemi prsty do svícené vody a navykklým gestem se pokřižoval. Zavěsil svůj pohled na obraz Svaté trojice nad oltářem a polohlasem začal odříkávat tak, jako kdysi dávno: Otče náš, jenž jsi na nebesích... a odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům...

Nejtěžší bitva

Poprvé se Wolfi s těmi dívkami setkal začátkem devadesátých let. Postávaly v kratičkých sukénkách a vysokých lesklých botách podél silnice vedoucí k hraničnímu přechodu a sledovaly proud projíždějících aut. Jel tehdy do obchodů na druhé straně hranice pro sýr, máslo, salámy a řadu dalších věcí, které mu matka sepsala na linkovaný papír. Přišly tam totiž neporovnatelně levněji než v Rakousku a Wolfiho matka uměla šetřit, aniž by snižovala jejich životní úroveň. Otec se její hospodárné povaze smával, ale Wolfi věděl, že v duchu byl na ni pyšný. A právě matčinou zásluhou měli ten nejhezčí statek ve vsi i moderní mechanizaci na polích, jejichž plocha se postupně zvětšovala.

Ale jen do otcovy smrti - pak byl Wolfi na všechno sám a musel si najímat pomocníky. Ačkoliv si to nechtěl připustit, i matčina výkonnost trpěla postupujícími roky a ona sama stále častěji přetřásala večer u televize otázku Wolfiho ženitby. Sem tam mu dokonce naznačila, která z dívek v jejich okolí by byla vhodná jako hospodyně na statek, ale než se Wolfi stačil rozkoukat, bylo už děvče obvykle vdané, anebo odešlo do města. Wolfi tedy žil dál na statku se stárnoucí matkou a trpěl její vrtochy a nevrle nálady, když přišla řeč na jeho budoucnost.

Ty dívky na české straně hranice ho zároveň přitahovaly i odpuzovaly. Ostatně ani se nijak zvlášť nesnažily upoutat pozornost řidiče obstarožního opla, třebaže měl rakouskou poznávací značku. Jednou, když sebral veškerou svou odvahu, zastavil jedné z nich - dlouhovlasé blondýnce v huňaté bundě do pasu, pod níž měla evidentně jen podprsenku. Suverénně vklouzla na sedadlo vedle něho a špatnou němčinou se ho zeptala, jak to bude chtít. Zůstal úplně bez dechu a nevěděl, co má říci. Dívku se silnou vrstvou make-upu v obličejí a zimou zčervenálými stehny pod tenkými punčochami to nijak nerozhodilo. Její zásoba německých vět pamatovala nejen na domluvu o ceně za jednotlivé nabízené služby, ale i na to, kde a jak.

Navigovala ho na jednu z blízkých lesních cest, kam zřejmě se svými klienty jezdila nejen ona. Svědčily o tom hluboké vyježděné koleje i použité kondomy rozeté po okolí. Akt, který se odehrál příliš rychle a příliš rutinaně, ho ale vůbec neuspokojil. Měl pocit jakési nedefinovatelné trapnosti, který ještě vzrostl, když dívka poté vystoupila z auta a řekla mu, aby na ni počkal. Viděl pak v bočním zrcátku, jak se široce rozkročená vymývá v rozkroku vodou z plastické lahve, kterou stejně jako žínku a malý ručníček měla v igelitové tašce s pestrým obrázkem Sněhurky obklopené trpaslíky. Byl znechucen a chtělo se mu zvracet - nad ní i nad sebou samým. Když ho pak na silnici na rozloučenou s rádoby milým úsměvem pozvala, aby přijel zas a dodala familiérně "strejdo", byl by ji nejraději přejel.

Od té doby kolem těch dívek projížděl s ostentativním pohrdáním a nechutí

blížící se fyzické nevolnosti. To ovšem ony kněžky lásky, kterých stále přibývalo, nemohly ani tušit. Ale zřejmě ani tak by jim to příliš nevadilo. Vydělaly si víc než v továrně u pásu, v obchodě za pultem nebo ve stále se scvrkávajícím zemědělství.

Odkud se všechna ta děvčata vzala, odkud se objevila? Kde byly ty namalované a povolné dívky doposud? Vždyť se vynořily na té zaprášené silnici doslova přes noc. Šilink byl pro ně dobrá měna a později s příchodem euro se ceny jen zaokrouhlily. A prodejná láska dostala svůj řád - pasáci v rozhalených košilích a se zlatými řetězy kolem krku si hlídali své hejno zlatonosných slepiček a také to, aby jim nikdo neobsadil výhodné posty u silnice.

Bylo to krátce před velikonočními svátky, když se Wolfi na příkaz matky vydal zase do Českých Budějovic na nákup. Mezitím se mnohé změnilo - zpřísnily se podmínky na hranicích, týkající se dovozu potravin, ceny již nebyly tak výhodné jako před lety a prodávaný sortiment se stále více začínal podobat nabídce rakouských supermarketů. Matka však s umíněnou tvrdošijností trvala na nákupu v českých obchodech a Wolfi se nevzpíral. Bylo to tak pohodlnější.

Dívka v zelené bundě a čepici s bambulí, která postávala v odstupu od oné pestrobarevné erotické stafáže, už na první pohled do téhle kategorie nezapadala. Zřejmě to bylo i z dohadování tří nejbližších profesionálek, které na ni cosi pokřikovaly. Měla sklopenou hlavu a jen po očku sledovala Wolfiho vůz, který se k ní pomalu blížil. Dodnes nemůže Wolfi říci, co ho vlastně tenkrát přimělo poblíž jejího stanoviště zpomalit, jako by si dívku prohlížel. Nezdálo se, že by jí to nadchlo, dokonce měl pocit, že by nejraději utekla. Zřejmě si s myšlenkou na tuhle možnost i pohrávala, ale v protisměru se blížil sportovní vůz s chlápky v kožených bundách, rozčileně pokřikujícími z okénka. Bylo jasné, že nejsou téhle nesmělé dívce nijak zvlášť nakloněni.

Pruce otevřela dvířka, skočila na sedadlo vedle Wolfiho a zabřebentila: "Prosím vás, jed'te!" Neptal se proč a neptal se kam. Šlápl na plyn a mihl se kolem překvapených konkurentek i jejich ochránců, kteří hrozili za odjíždějícím autem pěstmi. Dívka se choulila na sedadle, ruce se jí třásly, ale nepromluvila, ani když byli už několik kilometrů za silniční uličkou lásky.

"Mám vás vzít do Budějovic?" zeptal se Wolfi, když už ticho začínalo být příliš tísnivé. Zelená hromádka vedle něho jen neznatelně pokrčila rameny. Chtěl rozptýlit to nepříjemné napětí ve voze, a tak začal povídat o tom, co jede nakoupit, o matce, která ho na nákup poslala, o tom, jak s ní na statku hospodaří, o malých jehňátkách, kterým matka na Velikonoce uváže červenou stuhu se zvonečkem... Jeho hlas působil konejšivě a dívka se pomalu uklidňovala. Po chvíli na Wolfiho se zájmem pohlédla, sundala si pletenou čepici s velkou bambulí a po zádech se jí rozlila záplava měděných prstýnků.

"Bylo to poprvé, neumím to," řekla najednou napůl omluvně, napůl nešťastně.

Zpomalil a podíval se na ni. "Ty jsi chtěla...?" Kývla a znovu sklopila hlavu. Neříkal nic. Nebylo co. "Nemám peníze a vyhodili mě z práce - statek se prostě zrušil..." Její němčina byla mizerná, kombinovaná s anglickými výrazy a jakýmsi mezinárodním esperantem. Sem tam si při rozmluvě vypomáhala i rukama a širokými gesty. Wolfi jí ale kupodivu rozuměl.

"Rodiče, co rodiče - ty nemáš rodiče, otce, matku?" Přistoupil na její lámanou domluvu. Zavrtěla hlavou: "Jsem z děcáku, z domova pro děti." I když volila nesprávné výrazy, věděl, o čem mluví. A rozuměl i její beznaději po ztrátě místa na statku. Musel se smát, s jakým nadšením mluvila o telátkách, u kterých předtím pracovala. Její němčina z nich udělala děti od krávy. Nakonec měla pravdu...

Roza, jak si Wolfi Růženu pojmenoval po svém, pomalu roztávala a najednou se bavili jako staří známí. Nevadily ani jazykové bariéry - smáli se drobným nedorozuměním, slova, na kterých se rozhovor zasekl, kreslili na ubrousky v restauraci, kam ji pozval na oběd. Wolfi dostal báječný nápad a koupil dva česko-německé slovníky. Povíдали si s malými knížeckami v rukách, horlivě v nich listovali a vybuchovali smíchy, když něco popletli. Už dlouho se Wolfi necítil tak uvolněně a báječně. A Růženka, dívka s pihovatým nosíkem a zrzavými vlasy, se smála od ucha k uchu, jako by zapomněla na všechno zlé, co ji potkalo.

Ale čas, který zatím trpělivě přešlapoval v koutě, najednou nesmlouvavě práskl bičem. Wolfi si byl vědom, že i kdyby tu chvíli protahoval co nejvíc, stejně nakonec dojde k okamžiku, kdy se budou muset rozloučit. Také Růžena najednou posmutněla a nevěděla, o čem mluvit. Ve vzduchu viselo nepříjemné slůvko provázející loučení, které pro oba představovalo zraňující a bolestivý řez.

Wolfiho hlava pracovala na plné obrátky ve snaze najít vyhovující řešení. Holka nemá kam jít, nemá peníze asi ani na jídlo. Kdyby jí nabídl nějaké peníze, je to jen odsunutí problému na pozdější chvíli. A třeba by ji to také mohlo urazit... Rád by ji zase viděl, rozhodně by nechtěl, aby tohle skončilo jeho odjezdem. Přece takové osudové setkání nemůže skončit pouze jedním formálním slůvkem... Na čele mu vyskočily kapky potu, jak usilovně hledal cestu z labyrintu, ve kterém se předtím nikdy neocítl. A najednou mu hlavou bleskla spásná myšlenka.

"Máš pas? ... passport?" vybafl na zamyšlenou, posmutnělou Růženu. Škubla sebou a udiveně kývla. "Pojedeme k nám, máma bude ráda," brebentil překotně, i když si matčinou reakcí nebyl příliš jist. Ale v tu chvíli mu to nevadilo. Cítil se najednou lehce, jako by se osvobodil od zlé noční můry. Růžena se sice tvářila trochu vyjeveně, ale nic nenamítala. Ještě jí Wolfiho rozhodnutí nedocházelo v plné šíři.

Cestou zpátky k hraničnímu přechodu bylo v autě ticho, jen občas přerušované bezpodstatnou větičkou o tmě, zimě či otázkou týkající se jídla nebo pití. Byli

oba napjatí, ale jejich očekávání se upíralo k jasnému světlíku v tunelu, k dobrému rozluštění životního rébusu. Pro oba. Růžena se obírala myšlenkami na Wolfiho hospodářství a na zvířata, ke kterým přilnula víc než k lidem. Vlastně se moc těšila - bylo to to nejkrásnější vyřešení jejich trablů, o kterém si netroufla ani snít. A Wolfi jí byl příjemný - měli společný svět, kterým její okolí obvykle pohrdalo.

Matka naplněná obavami už stála u vrat, když za tmy vjížděli do statku. Zlobila se na Wolfiho, že ji nechal projít několikahodinovým martýriem čekání, v němž si v duchu prožila všechno možné od Wolfiho přepadení až po automobilovou havárii. Když se ale Wolfi vracel zdravý a v pořádku, její strach opadl a napětí se přetransformovalo do výbuchu vzteku. A její zlostnou tirádu nedokázala zastavit ani skutečnost, že z auta společně s Wolfim vystupovala baculatá dívka s barevnou čepicí na hlavě.

"To je Roza, mami," řekl Wolfi a postrčil dívku směrem k matce. Růžena nesměle natáhla ruku a matka jí s ní načuřeně zapumpovala. Dívka se rozpačité otočila na Wolfiho, a ten se na ni povzbudivě i když trochu stísněně usmál. Věděl, že matku zlobná nálada za chvíli přejde, ale nebyl si jist, jak přijme Růženu. Vzhledem k tomu, jak horlivě mu sháněla vhodnou nevěstu a dohazovala různé dívky z okolí, se domníval, že bude z Růženy nadšená. Děvče, které se nebojí práce na statku, má vztah ke zvířatům a chce žít na vesnici. Dívka, která je mu milá a on jí...

Matka sice ještě nabručeně zavírala vrata, ale když vcházela do domu, už pomalu roztávala. Wolfi jí znal a cítil, že špatná nálada už je zažehnána. Vesele mrkl na Růženu a dal jí ve dveřích přednost. Když jí matka v síni pomáhala z bundy, Růžena stále tázavě obracela obličej k Wolfimu. Hledala v něm oporu, necítila se dobře v neznámém prostředí a její nejistotu umocňovalo i to, že neuměla německy. Nerozuměla matčiným slovům, ale cítila, že se mění jejich tón, a tak se na ni nesměle a trochu zkroušeně usmála.

"Ten náš Wolfi je ale tajnůstkář, ani jsem nevěděla, že má děvče. A jak dlouho se znáte, odkud jste?" vodopád slov zaléval Růženu jako sirup - bála se pohnout, jen zvedla pohled s nevyslovenou otázkou směrem k Wolfimu, u něhož hledala záchranu.

"Mami, Roza zůstane tady u nás. Umí pracovat na statku, byla u telat. Bude tady s námi hospodařit," řekl rádoby tvrdě a nesmlouvavě, ale hlas se mu třásl obavami, co na to matka. Matka chvíli lapala po dechu a pak se zeptala jakoby v obraně: "A co na to její rodiče?"

"Roza je sirotek, nemá nikoho," řekl ve snaze matku dojmout a získat pro Rozu trochu jejího mateřského soucitu, jímž zahrnovala Wolfiho i jeho okolí včetně zvířat. "Tak ona je, chudinka, sama, a taková mladá. Dušinka malá. Ale u nás vám bude dobře, to mi věřte. Já vám maminku vynahradím," dojmula se matka a přitiskla Růženu, která to nečekala, k sobě: "Tak, holčičko, víte co, já vám pustím topení v hostovském pokoji. Vy si tam dáte věci. Kde máte kufr

nebo tašku? Máte noční košili? Vezměte si tady ty teplé papuče..."

"Mami, ona ti nerozumí. Roza je Češka," přerušil matčin slovní vodopád Wolfi. Matka strnula v nakročení jako ledová socha. "Češka?" opakovala nevěřičně a pak ztěžka dosedla na židli. "Ty jsi už zapomněl, co Češi udělali tvé babičce a dědečkovi?" zeptala se nenávislně a podívala se vyčítavě na Wolfiho. Růžena cítila, že se mluví o ní a že tu něco skřípe. Dovtípila se, že to má něco společného s tím, že je z Česka. Uvažovala, co bude dělat, když to tady nedopadne dobře. Byla zvyklá na smůlu a neúspěch, nepovažovala to ve svém životě za nic mimořádného.

"Ale mami, to bylo před víc než půlkou století. Tahle holka za to nemůže. To nebyli na světě ještě ani její rodiče. Ona možná ani pořádně neví, co se tehdy dělo," obhajoval Wolfi Růženu, celý nešťastný z vývoje věci. "Ona to taky nemá lehké a bude muset překonat spoustu překážek. Nedělej jí to ještě těžší," zaprosil.

"To je pravda, ona nic neví... Tehdy se taky všichni raději tvářili, že to nevidí, jaká se děje nespravedlnost, když musel děda s babičkou opustit svoje hospodářství a odejít s pár kily majetku. Taky nevěděli, co je čeká... A to jen proto, že neměli českou národnost," matka těžce vzdychla. Wolfi rozpačitě a nešťastně přešlapoval u dveří, pak ale odhodlaně vykročil k Růženě, která se rozmýšlela, jestli nemá raději odejít, a vzal ji kolem ramen: "Právě proto bys měla mít pro ni pochopení. Ona nikomu nic neudělala. A vykopáváním starých křivd se nadělají jen křivdy nové. A to bys asi ani ty nechtěla, nebo snad jo?"

Matka rezignovaně svésila ramena. Ne, to by tedy nechtěla. Tahle zrzavá baculka opravdu nemůže za to, jak historie kdysi zakvedlala se životy Wolfiho babičky a dědečka. Ale hořkost jí zůstávala jako pachuč v srdci i na jazyku. A na ní teď zbývá vybojovat tu nejtěžší bitvu sama v sobě. A byla si jista, že její první kolo ještě zdaleka nemá za sebou...

„Psaní, knížky a příběhy jsem zbožňovala odmalička.“

ROZHOVOR - ADÉLA NIKODÝMOVÁ (praprapravnučka Jakuba Arbese)



Snad si ze školních let vzpomenete na jméno spisovatele Jakuba Arbese. Já mám tohoto autora spojeného s romanetem, jehož byl vlastně zakladatelem.

V loňském roce uplynulo 100 let od úmrtí autora, jehož dílo by podle mého názoru bylo ideální ke zfilmování. Náhodně jsem se přes jednu literární soutěž dostal k Adéle Nikodýmové, což je praprapravnučka Jakuba Arbese a především pořadatelka Slavností Jakuba Arbese.

- Jaké to je, když jste potomkem slavného předka? A jak jste na to reagovala, když jste se to jako dítě

dozvěděla?

Necítím se rozhodně nijak výjimečně. Vždy jsem ale byla hrdá na svého slavného předka a snažila se jít v jeho stopách. Že mám v žilách krev spisovatele jsem se nedozvěděla zničehonic, moje máma mi to odmalička připomínala. Myslím, že když jsem se naučila psát, tak to připomínání bylo častější a následovalo lehké nabádání k tomu, abych se také pokusila něco napsat. To ale nebylo ani moc potřeba. Psaní, knížky a příběhy jsem zbožňovala odmalička.

- Máte v rodině po Jakubu Arbesovi nějaké památeční předměty, které schraňujete jako oko v hlavě pro další generace?

Ano, máme samozřejmě různé písemnosti a předměty. Větší část pozůstalosti ale poskytl můj pradědeček Národnímu muzeu, ze kterého

přešla do Památníku národního písemnictví, kde celou Arbesovu pozůstalost dávají postupně dohromady. Je totiž velmi obsáhlá. Pořádání Slavností snad do jisté míry i přispělo k tomu, že se na kompletaci pozůstalosti začalo pilně pracovat.

- Jak vznikl nápad na pořádání Slavností Jakuba Arbese? Kolik lidí se do organizování zapojuje?

Tento nápad měla paní Trojanová, bývalá předsedkyně Sdružení pro záchranu Malostranského hřbitova. Označili Arbese jako takového patrona hřbitova, protože se historicky jako první zajímal o osud hřbitova a usiloval o jeho záchranu, když se rozhodli ho zrušit. Na většinu práce s organizací Slavností jsme byly jen dvě, ve výsledku se ale aktivně zapojilo a podpořilo nás spousta lidí. Rodiny a kamarádi, členové Sdružení i lidé, které jsme tímto nápadem potěšili a kteří chtěli také pomoci.

- Jaký byl zájem veřejnosti o akci? Co vás při organizování překvapilo?

Podobnou akci jsme s Kateřinou Fuksovou dělaly poprvé, takže jsme z toho měly spíše strach. Za mně osobně bylo lidí tak akorát. Bála jsem se ze začátku, že nepřijde nikdo. To se ale naštěstí nepotvrdilo. Byly jsme vlastně připravené téměř na cokoli, nic nás tedy ve výsledku nepřekvapilo.

- Loňský 1.ročník literární soutěže přilákal velké množství autorů. Je romaneto stále živé? A podařilo se vydat sborník ze soutěže?

Romaneto takové, jaké psal Jakub Arbes, již asi nikdo úplně nenapodobí. Není to úplně jednoduché. Sborník jsme loni vydali v pár kusech a letos jsem ho nechala opět dotisknout, protože mi o něj lidé pořád píší. Tak to bylo vcelku úspěšné vydání. Doufám, že se nám to s letošním ročníkem podaří zopakovat.

- Součástí je také výtvarná soutěž. Jak se v ní podařil naplnit odkaz Jakuba Arbese?

Do výtvarné soutěže se nám v loňském roce příliš prací nepřihlásilo. I proto jsme ji ani pro druhý ročník Slavností nevyhlašovali. Práce ale loni přišly pěkné. I téma bylo většinou úspěšně splněno, takže téměř všechny přihlášené práce jsme poté zveřejnily ve sborníku.

- Jaké jsou vaše plány do dalších ročníků?

Přesné plány zatím nemáme. Já ale určitě chci pokračovat v literární soutěži, projektu oficiálních webových stránek a pár menších projektech, které bychom chtěli realizovat. Jedním z nich je například vytvoření

lavičky věnované Jakubu Arbesovi, naučná stezka po Arbesových oblíbených pražských místech a další komiks inspirovaný dílem Jakuba Arbese. S nápadem na tvorbu komiksu vlastně přišla moje máma. Dostala nápad, jak usnadnit mladým lidem čtení dosti obsáhlého Arbesova textu. Se svým mužem zpracovali do podoby komiksu Arbesovu povídku Připij si, bratříčku! z knihy Rváč a jiné povídky. Tento komiks v blízké době vydáme a bude k dispozici na letošních Slavnostech Jakuba Arbese.

- Zdědila jsem po prapředkovi literární „střevo“? Píšete Vy nebo někdo z rodiny?

Doufám, že ano. Na základní škole jsem se hezky umístila v pár literárních soutěžích. Nyní si dávám od psaní trochu pauzu a věnuji se více jiným věcem. Určitě se ale k psaní vrátím. Chci jednoho dne vydat vlastní knihu. Jinak ale nevím o tom, že by někdo z mých příbuzných psal.

- Jste vášnivá čtenářka? Kdo vás ze současných autorů nejvíce oslovuje? Jaký žánr patří k vašim nejoblíbenějším?

Dětství jsem prolezla v knihách, nyní ale tolik nečtu, protože mé různorodé aktivity mi zabírají veškerý volný čas. Od malička mám hodně ráda fantasy, ráda si ale přečtu i historický román nebo severskou detektivku. Naposledy mne hodně zaujal Stieg Larsson se svou trilogií Milénium. Většinou mi ale knížky doporučuje sestra, ta je daleko větší knihomol než já.

- Co by říkal váš prapředek na e-knihy? A vytlačí e-kniha klasickou knihu v budoucnosti?

Na to nedokáži úplně odpovědět. Myslím si, že na jednu stranu by byl rád za jednodušší šíření myšlenek autorů, na druhou stranu by ho ale mrzel postupný zánik tradice tiskařů a vazačů knih. Pokud si mám vybrat já osobně, raději vždy sáhnu po knize. Tím nechci e-knihy zatracovat, ale prostě si je tolik neužiji. Lépe se mi čte z papíru než z obrazovky. Mám ráda knihy i jako opravdové hmatatelné předměty, ráda si je kupuji a prohlížím. Doufám, že klasické knihy přežijí.

- Hlavní myšlenkou romaneta bývá rozpor mezi tajemnými jevy a jejich vědeckým vysvětlením. Jste spíše snilkem nebo realistou?

Jsem znamením Blíženců, stejně jako byl Arbes, myslím tedy, že jsem tak trochu obojí. Poslední dobou je ale můj život jedno velké dobrodružství s mnoha ideály, nejistými konci a výsledky. Možná tedy spíše snílek...

Hodně zdaru při práci na připomínání odkazu vašeho praprapředka Jakuba Arbese!
Za rozhovor poděkoval Václav



Uveřejněno se svolením Adély Nikodýmové ze stránek <http://arbesjakub.cz/> , kde najdete další informace o aktivitách ...

SBORNÍK prvního ročníku literární soutěže pořádané k připomínce 100.výročí úmrtí Jakuba Arbesa, vydaly pořadatelky Slavností Jakuba Arbesa Kateřina Fuksová a Adéla Nikodýmová pod záštitou Občanského sdružení pro záchranu Malostranského hřbitova, vyšlo v červnu 2014

Sborník obsahuje vedle osmičky nejuspěšnějších povídek také oceněné práce z výtvarné soutěže, ale já bych se přece jen věnoval literární soutěži. Celkově sborník vyznívá příznivě, líbí se mi spojující nit tajemna, prostupující všechny povídky. A vím, že pro porotu bylo velmi těžké vybrat ta nejlepší díla (45 autorek a autorů, plus tři nesplnili podmínky soutěže) a sestavit do pořadí.

Oceněné povídky:

1. místo - Kameník - Marie Rejfová (86 bodů)
2. místo - Den, co se jen tak nevidí - Miloslava Erika Veselá (86 bodů)
3. místo - Poslední do sbírky - Šárka Mattová (84 bodů)

Další povídky a autoři ve sborníku: „Ústřední topení - Eva Zahradníková“, „Samotář - Bohumil Matějovský“, „Červený - Lenka Černá Langová“, „Úsek dopravních nehod - Jiří Sivok“ a „Blíženec - Zbyňek Moravec“.

I když mi jména autorů oceněných příspěvků mnoho neřekla, musím napsat, že jsem byl potěšen kvalitou povídek.

Zaujala mě povídka Zbyňka Moravce „Blíženec“, kdy hlavní hrdina Tomáš Bleha řeší téměř biblický příběh bratrů Kaina a Abela, i když si myslí, že nezabil.

Ani „Poslední do sbírky“ od Šárky Mattové nepostrádá prvky napětí,

když se odehrává v malém krámku starožitností pana Bloomberga.

Je opravdu těžké hodnotit, ale asi nejvíc bodů by ode mne dostal „Samotář“ Bohumila Matějovského. Příběh vánoční, vlastně štědrovečerní, kdy muž, holdující alkoholu, dostane nezvaného hosta. Příběh o slitování, démonu chlastu a naplnění předpovědi, když začne znovu sněžit.

A nesmím zapomenout ani na tajuplnou povídku Lenky Černé „Červený“ o hledání domečku na inzerát a záhadné závěti po Růženě Janáčkové.

Nakonec i úvodní povídka Jiřího Sivoka „Úsek dopravních nehod“ vás pořádně vystraší, neboť se společně s hlavním hrdinou dostanete do úseku, kde si připadáte jako červ na háčku. Ale takhle bych mohl vyjmenovat vlastně všechny povídky, neboť porota opravdu vybrala kvalitní příspěvky, ale něco nechám na čtenáři, nakonec třeba se vám budou více líbit právě ty, které v mém pohledu byly „trošičku níž“.

Sborník je dobrým odrazovým můstkem pro další ročníky soutěže. Ten letošní, pro rok 2015 už vyšel, při červnovém vyhlášení výsledků 2.ročníku (třeba se na něj někdy příště podívám podrobněji).

Romaneto je prozaický epický literární žánr. Je nevelké rozsahem, naplněného dramatickým dějem směřující k výrazné pointě. Nevím, jak by se povídky líbily Jakubu Arbesovi, ale domnívám se, že by měl radost, že pokusy o jeho oblíbený žánr jsou nadějná. A třeba z některých mladých autorů vzejde pokračovatel mistrova odkazu!

Václav

Ilona PLUHAŘOVÁ: RECEPT

Ingredience

sůl
medúza
levandule
červené víno
drcené bagetky
čokoládový penízek
výběrový olivový olej
5 l rajčatového protlaku
- opravdu silná káva pro otrlé -
osm
lži-
ček

Návod k přípravě pokrmu

Sůl, nejlépe celé kilo, rozsypte ihned na úvod všude kolem sebe, abyste ji ani po čtrnácti dnech nedokázali zamést nebo vyklepat. Nezapomeňte se při tom pokřížovat, neboť, jak věřily už naše praprabáby, vysypaná sůl má příchut' svízelnů všeho druhu.

Takto důkladně prosoleni se ponořte do nejbližšího moře, kde se louhujte tak dlouho, dokud vám pod nohama nepropluje alespoň jedna docela mrňavá **medúza**. V okamžiku, kdy ucítíte prudký palčivý žár v údech a zimnici ve zbytku těla, prchejte neodkladně na břeh. V tento okamžik budete vskutku neobyčejně naložení.

Následující noc musíte své stálebdící sálající tělo dokonale prohníst ve spacím pytli, nejlépe na hrbolaté mezi u velkého lánu s omamnou **levandulí**. Zde vyčkejte na okamžik, kdy vás přestanou pálit medúzí chapadla, avšak zaznamenáte výrazné točení hlavy (nahrazující mixér) s případným kvedláním žaludku a migrénou jako prémií.

Podle osvědčených zkušeností můžete při dosažení tohoto stavu přistoupit k dalšímu kroku přípravy. Rozbijte proto několik lahví prvotřídního francouzského **vína**, nejlépe při pádu z jízdního kola. Při této příležitosti není od věci potřísnit i své nejoblíbenější oblečení. Již tak propocení skrznaskrz získáte ještě výraznější aroma. Souběžně s tímto postupem rozdrťte také **bagetky** k snídani pro čtyři osoby, nejlépe divokým kutálením nákupního báglu z příkré skalnaté stráně. Skutečnost, že vaši bolest hlavy vystřídá neprodlené uvedení celého těla do varu, je celkem zaručena.

V další fázi se doporučuje zředit křik hladových dětí alespoň jedním **čokoládovým penízkem**, jež jste obdrželi v obchoďáku za nákup vína a baget. V případě, že se vašim ratolestem podaří vhodit tento předmět do parkovacího automatu, pokročíte ve svém úsilí o další stupínek. Od městských policajtů dostanete takovou čočku, že ve vás bude probublávat několik dalších dnů.

Poté zkoncentrujte své síly, abyste sehnali co největší a nejokázalejší láhev panenského **olivového oleje**. Při své volbě se nechte řídit vlastní intuicí i obrázky s cizojazyčnými nápisy. V žádném případě však nešetřete finančními prostředky. Pokud budete mít opravdové štěstí, následujícího dne zjistíte, že jste investovali do putýnky ovocného octa, který můžete směle označit za nejdražší v celé Evropě.

Těsně před ukončením celého procesu se neobejdete bez celkem malého barelu levného **rajčatového protlaku**. Vaše děti, nesporně přejedené vtípnou kaší, iniciativně vyšplíchají tento beztak nepřilíš požitavelný blivajs po vám již známém nákupním centru. Bezpochyby v době, kdy se budete pokoušet vyreklamovat avizované vědro octa za méně kyselejší ingredienci. Nakonec se spokojíte jen s kyselými grimasami nakvašených prodavačů a raději se vypaříte.

Že je to fakt **silný kafe**, nemusíte svým potomkům příliš zdůrazňovat.

Koneckonců, váš oblíbený mok vám donesou vcukuletu, čímž se ocitnete na konci svého snažení. Vaše zlatíčka nebudou skoupá na vrchovaté lžičky, tudíž výsledný kofeinový efekt s vámi patřičně zacloumá. V okamžiku tohoto závěrečného “šejkrování” – překvapeně překonávající překotné převrácení předešlého přepětí - především přemýšlíte o tom, co všechno jste si vlastně navařili:

CÍL

lži-

ček

osm

- opravdu silná káva pro otrlé -

5 l rajčatového protlaku

výběrový olivový olej

čokoládový penízek

drcené bagetky

červené víno

levandule

medúza

sůl

Z předchozích přemetů, přehmatů a převratů budete sice na větvi, ale dosud záhadný pokrm v podobě plodu ze stromu poznání si v cíli jistě vychutnáte:

PODLE NAŠEHO NÁVODU JSTE SI UKUCHTILI ŠŤASTNOU
DOVOLENOU!

ČAJ pro chvíle pohody

č.106, červenec 2015, ročník XIV

Vydáno 5. července 2015 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!